

## Numeri - Comentarii Jean Koechlin

### Structura cărții Numeri

„Și a fost așa: în anul al doilea, în luna a doua, la douăzeci ale lunii, norul sa ridicat de pe cortul mărturie. Și fiii lui Israel au pornit după ordinea lor de mers din pustia Sinai; și norul sa oprit în pustia Paran.” Numeri 10.11,12

În Biblia ebraică, cartea Numeri se numește „În pustie”, titlu derivat din cuvintele de la începutul primului verset. Acest titlu este potrivit, fiindcă tema cărții este călătoria israeliților prin pustie (deși, în mod exact, călătoria lor prin pustie începe abia în capitolul 10). Această carte acoperă o perioadă de treizeci și opt de ani (conform cu Numeri 1.1 și cu Deuteronom 1.3) și prezintă necredința poporului, care a avut ca rezultat faptul că unei întregi generații i sa refuzat intrarea în țara promisă (capitolul 14).

Slujirea și umblarea noastră sunt două caracteristici principale ale acestei cărți, la fel cum apropierea și închinarea sunt caracteristicile cărții Levitic. Prin urmare, leviții ocupă un loc proeminent în Numeri, așa cum preoții ocupă un loc proeminent în Levitic. Unele dintre simbolurile și dintre evenimentele istorice din Numeri sunt unice și cu totul potrivite subiectului cu privire la călătoria prin pustie și la slujirea desfășurată acolo. Iată câteva exemple: 1. Poziția și misiunea încredințată fiecăreia dintre cele trei familii ale leviților (capitolul 3); 2. Învelitorile cu care erau acoperite obiectele din cort, atunci când erau transportate prin pustie (capitolul 4); 3. Legea nazireatului (capitolul 6); 4. Trompetele de argint (capitolul 10); 5. Cele douăsprezece iscoade și strugurii din Eșcol (capitolele 13 și 14); 6. Tivurile albastre ale hainelor israeliților (capitolul 15); 7. Vițeaua roșie (capitolul 19); 8. Șarpele de aramă (capitolul 21); 9. Cele patru parabole ale lui Balaam (capitolele 22-24).

Cititorul va fi din belșug răsplătit dacă va studia lecțiile conținute de aceste simboluri. Ele ne arată cum Dumnezeu nostru a pregătit orice resursă necesară pentru drumul nostru către gloria cerească.

„Toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor.” 1 Corinteni 10.11

Cartea Numeri reprezintă o imagine izbitoare a primei Epistole a lui Pavel către Corinteni. Citim despre poziționarea semințiilor, a leviților și a preoților în jurul locuinței lui Dumnezeu, în jurul cortului întâlnirii (Numeri 1-4). Acest lucru are o semnificație legată de Epistola către Corinteni, fiindcă în ea găsim adevărul cu privire la faptul că Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului Său (1 Corinteni 3.16,17; 14.25); găsim de asemenea instrucțiuni în această epistolă cu privire la lucrători și la funcționarea darurilor, în capitolele 3, 4, 9, 12 și 14. Duhul Sfânt distribuie daruri potrivit cu voia Sa, la fel cum fiecărei seminții și familii îi fuseseră repartizate un loc și un rol în lucrurile cu privire la cort.

Vedem acest lucru în cele trei familii ale leviților, cărora le-au fost încredințate diferite părți ale cortului. Una dintre îndatoririle familiei lui Merari era să care țăruii și frânghiile (Numeri 3.35-37). Merariții erau precum acele mădule ale Trupului lui Hristos pe care noi am fi tentați să le considerăm mai puțin onorabile, din cauză că nu au o poziție proeminentă sau o lucrare publică (1 Corinteni 12.23). Cât de necesară era însă slujba smerită și ascunsă a merariților, pentru stabilitatea cortului!

Apostolul folosește răzvrătirea și păcatul lui Israel, prezentate în Numeri, ca exemple și atenționări pentru noi, creștinii (1 Corinteni 10.5-11). În Numeri vedem de asemenea chivotul mărturie, în călătoria sa prin pustie, în fruntea poporului. În Corinteni, Pavel privește Adunarea în administrarea și în starea ei de pe pământ, spre deosebire de Epistola către Efeseni, unde o privește prin prisma planurilor lui Dumnezeu. Acest lucru este prefigurat în cartea Numeri de aranjamentul taberei și de călătoria ei prin pustie.

Instrucțiunile din Levitic priveau închinarea și comuniunea. Numeri reia istoria poporului despre traversarea pustiului pentru a ne vorbi de alte aspecte ale vieții creștine: umblarea și slujirea. Domnul începe prin procedeul numărării („Numerele”) semințiilor lui Israel: ostași, leviți, preoți. Fiecare avea să-și declare filiația (v.18). În timpul lui Ezra, cei care vor urca din captivitate va trebui să fie verificați dacă fac parte din Israel. Și câțiva preoți vor fi îndepărtați ca necurați pentru că nu vor putea, din neglijență, să-și găsească „înregistrarea genealogică” (Ezra 2.59, 62). Dragi prieteni, fiecare dintre noi trebuie să știe în primul rând dacă este sau nu un copil al lui Dumnezeu. Și trebuie să fie gata să declare aceasta înaintea altora (Romani 10.9). Dar, atenție! Erau israeliți toți cei ai căror părinți aparțineau uneia din cele douăsprezece seminții. Spre deosebire, astăzi cineva devine creștin numai când crede personal în Domnul Isus Hristos. Atunci face parte din poporul ceresc, a cărui numărătoare exactă și la zi o ține Dumnezeu în „registru Său de nașteri” sau mai degrabă în „Cartea vieții”. Dacă astăzi veniți la Isus, numele vostru va fi înscris acolo. Pentru că „tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1.12).

Douăzeci de ani este și astăzi, în unele țări, vârsta la care tinerii sunt chemați obligatoriu în serviciul militar. Odată recunoscut ca apt să poarte armele, recrutul se îndatorează față de țara lui. De îndată ce este încorporat, el renunță la independența lui, pentru a se supune în slujba comunității; învață respectul datorat superiorilor, sensul disciplinei, al datoriei, al onoarei; se pregătește pentru luptă ... (Luca 7.8). Această «chemare sub drapel» nu are ea pentru orice tânăr creștin aplicația ei spirituală? Fără îndoială, chiar din ziua următoare convertirii sale, un „prunc în Hristos” va fi dintr-o dată bun pentru „a ieși la luptă”. Familia lui Dumnezeu este compusă din „copilași”, din „tineri” și din „părinți” (1 Ioan 2.13). Ca în orice familie, în care copiii sunt în diferite stadii de creștere, și în familia lui Dumnezeu întâlnim diferite nivele de capacitate și de responsabilitate. Dar trebuie să fie creștere (compară cu Luca 2.40, 52). Sosește momentul când copilașul trebuie să devină un tânăr în sens spiritual, puternic, având experiența victoriei asupra celui rău (1 Ioan 2.14), apoi un om matur, potrivit cu Evrei 5.14. Am ajuns și noi în acest stadiu? Sau n-am progresat deloc de la convertirea noastră?

Toți fiii lui Israel recenzați în acest capitol trecuseră Marea Roșie cu un an în urmă. Fuseseră „botezați pentru Moise în nor și în mare”; avuseseră parte de toate privilegiile legate de calitatea de a fi popor al DOMNULUI: mana, apa din stâncă (1 Corinteni 10.2 ...). Dar din cei peste șase sute de mii numărați în v.46, câți vor atinge țara? Numai doi, în care Dumnezeu își va putea găsi plăcere pentru că au credință

(compară cu 1 Corinteni 10.5 și cu Evrei 11.6). Din mulțimea celor care poartă astăzi numele de creștini, numai Domnul cunoaște câte suflete îi aparțin Lui cu adevărat (2 Timotei 2.19). Să repetăm aceasta, că nu botezul, ci credința în Isus Hristos ne face oameni din poporul lui Dumnezeu. Fiii lui Levi nu au fost numărați în rândul oamenilor de război (v. 47). Forța și puterea nu intră în calcul când este vorba de slujire pentru Domnul. Să observăm totuși că cel credincios este astăzi înrolat prin credință și în rândul ostașilor și în rândul slujitorilor Templului. El trebuie să fie apt ca și Timotei să lupte „lupta cea bună” (1 Timotei 6.12) și în același timp, la fel ca tânărul Arhip, trebuie să ia aminte la slujba pe care a primit-o „în Domnul” (Coloseni 4.17).

Credincioșii nu sunt chemați să traverseze „pustiul” izolați. Pentru a-i face să înțeleagă că sunt un popor, o familie, Domnul îi strânge în jurul Lui. Să ne imaginăm tabăra lui Israel. Domnul este în mijlocul ei; chivotul este acolo; norul gloriei Sale poposește deasupra Cortului. Împrejurul acestuia, fiecare își are locul său stabilit. Mai întâi leviții, apoi, într-o ordine care nu era la alegerea lor, cele douăsprezece seminții, așezate în grupuri de câte trei, sub un singur steag pentru fiecare din cele patru puncte cardinale. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii (1 Corinteni 14.33). În înțelepciunea-I suverană, El a „pus măduarele (Trupului lui Hristos), pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit” (1 Corinteni 12.18). El a stabilit locul unde dorește să fie fiecare dintre ai Săi. Să ne ajute El ca să ne aflăm acolo! Mulți creștini au ridicat steaguri după propria lor idee sau după cum le-a convenit. Numele unui om sau a unei doctrine este pentru ei ca un drapel, ca un semn de aderare care-i distinge de alții. Dumnezeu nu recunoaște asemenea denumiri, astfel de steaguri ridicate de oameni. El nu recunoaște decât centrul pe care El Însuși l-a stabilit: Isus, „adevăratul Cort”, în jurul căruia se strâng împreună copiii lui Dumnezeu cei risipiți, Cel „înălțat ca un steag între zece mii” (Cântarea Cântărilor 5.10 nota b).

Domnul a pus deoparte pe fiii lui Levi pentru a-i face slujitori ai Templului. În urma testului la care au fost supuși cu vițelul de aur, au fost găsiți credincioși (Exod 32.26-29; Maleahi 2.4-6) și de aceea au fost aleși să slujească Lui Aaron și întregii adunări (v. 7), imagine a privilegiului fiecărui creștin, de a sluji Domnului și de a sluji Adunării, niciodată despărțite una de alta! De remarcat cum cuvântul tradus prin «slujbă» în v.7 și 8 este folosit în altă parte și cu sensul de «gardă», supraveghere. Atenția și vigilența fac parte din serviciul pentru Domnul. Acest cuvânt caracterizează mai ales activitatea santinei din Isaia 21.8: ea este pusă „de veghe în toate nopțile”. Domnul să ne ajute să fim dintre aceia care știu cum să vegheze pentru și asupra poporului lui Dumnezeu! Să notăm că în cap.4.3 (vezi și nota a), un alt cuvânt tradus prin «serviciu» semnifică și muncă, suferințe, luptă. În v. 13, Domnul amintește când și cum i-a sfințit pe le-viți. Noaptea Paștelui (căreia pentru noi îi corespunde crucea) a marcat punerea lor deoparte (2 Corinteni 5.15). Dar mai departe acești slujitori „sunt dăruți” în totul lui Aaron și fiilor săi (v.9). Oare nu așa îi desemnează Marele nostru Preot pe ucenicii iubiți în rugăciunea către Tatăl Său? Ei sunt numiți „cei pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17.9,12,24...).

După cum nici o persoană nu avea dreptul să aleagă locul de amplasare al cortului său, tot astfel nici un levit nu putea decide liber ce serviciu voia să îndeplinească. Nu este necesar ca ceea ce avem de făcut să fie ceea ce ne interesează, sau ceea ce ni se pare pe măsura capacităților noastre, sau ceea ce ne iese imediat în cale. Să facem ceea ce dorește Domnul! „Sunt deosebiri ale slujbelor, însă este același Domn” afirmă 1 Corinteni 12.5. El este adevărata „Căpetenie a mai-marilor” care îi supraveghează pe cei care au slujbe (v. 32) și singur El este în măsură să decidă funcția fiecăruia în programul colectiv. Să ne imaginăm ce s-ar întâmpla la o cale ferată dacă un acar s-ar hotărî într-o zi să-și schimbe postul sau dacă un paznic de barieră și-ar părăsi pasajul de nivel. Ce încurcături, ce catastrofe ar rezulta! Orice-ar fi fost, indiferent de activitatea leviților, fiecare din cele trei familii își așeza tabăra în apropierea Cortului întâlnirii (v. 23, 29, 35). Ne amintim de acei lucrători specialiști din vremea lui David care „locuiau acolo, la împărat, pentru lucrul lui” (1 Cronici 4.23). «Acela care este cel mai aproape de Hristos va fi cel care îi va sluji cel mai bine și, fără această apropiere, nimeni nu-l poate sluji» (J. N. D).

Spre deosebire de ceilalți fii ai lui Israel, leviții erau cuprinși în numărătoare de la vârsta de o lună în sus. Să ne gândim la micul Samuel, la Ieremia (Ier. 1.5), la Ioan Botezătorul (Luca 1.15), la Pavel (Gal. 1.15). Punerea lor deoparte a precedat la scurt timp chemarea lor pentru a sluji Domnului. De îndată ce a primit vestea bună că păcatul său „este ispășit”, tânărul Isaia este gata să răspundă spontan la chemarea Domnului: „Iată-mă, trimite-mă” (Isaia 6.7, 8). Imediat după viziunea sa de pe drumul Damascului, Pavel află din gura Domnului că este desemnat pentru a fi „slujitor și martor” (Fapte 26.16). Nici un răscumpărat nu își mai aparține lui însuși. Dacă, prin har, s-a întors de la idoli la Dumnezeu, aceasta este, ca în cazul tesalonicenilor, „ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat ...” (1 Tesaloniceni 1.9 vezi și nota j)). Aceeași învățătură se desprinde și din finalul capitolului nostru. Leviții țineau locul întâilor-născuți din Israel, altfel spus, al celor pe care harul divin i-a cruțat de la moarte datorită sângelui mielului. Cu alte cuvinte, fiecare răscumpărat devine un slujitor al Celui care l-a salvat de la moarte, smulgându-l de sub puterea lumii și a stăpânitorului ei. Suntem noi între „întâii-născuți” din familia lui Dumnezeu, prin belșugul de privilegii pe care le-am primit? Domnul să ne facă să fim conștienți de drepturile Lui asupra vieților noastre (2 Cronici 29.11).

Slujbele chehațiilor, ale gherșoniților și ale merariților, deși diferite între ele, toate aveau în vedere Cortul. Ei trebuia să-l demonteze, să-l transporte și să-l ridice din nou la fiecare etapă a călătoriei prin pustiu. Dacă sunt „felurite slujbe”, toate sunt pentru Isus, Domnul nostru, și fiecare credincios are de fapt aceeași datorie: să îl prezinte pe Hristos în timpul trecerii lui prin această lume și să expună multiplele Lui glorie morale. Slujitorii Domnului au răspunderea ca, în cuvânt și în lucrare, să păstreze vie și nealterată învățătura creștină. În timpul deplasărilor prin pustiu, cele mai multe piese de mobilier erau acoperite cu modeste piei de vițel de mare, amintindu-ne că această comoară a credincioșilor – Hristos – este „în vase de lut” (2 Corinteni 4.7). O excepție: chivotul, sub perdeaua sa în întregime albastră, simbol al caracterului ceresc al Dumnezeului-Om în umblarea pe pământ. Sfeșnicul purtat pe o prăjină se făcea cunoscut tuturor, simbol al mărturiei aduse în lume de Cel care este Lumina lumii. Iar altarul de bronz, sub covorul său de purpură (v. 13), amintește fără încetare celor răscumpărați, călătorind prin lume, de suferințele lui Hristos și de gloriile care vor urma.

Dacă am putea compara slujbele stabilite pentru cele trei familii ale leviților cu principalele forme de slujire în adunare: profeți, păstori, învățători ... (Efeseni 4.11), cei dintâi îl prezintă pe Hristos în raport cu cerințele pustiei (chehațiți); cea de-a doua familie, ocupându-se de strângerea învelitorilor, sugerează responsabilitatea adunării pentru mărturia practică (gherșoniți); cei din urmă, răspunzând de structura de rezistență, spun despre bazele credinței (fiii lui Merari). Pentru a completa construcția, cele trei familii trebuia neapărat să colaboreze. Un chehatit putea fi folosit pentru a duce chivotul, în timp ce un merarit nu avea în grijă decât poate un simplu colac de frânghie. Dar înaintea Domnului nu contează importanța sau aparenta noblete a misiunii, ci credincioșia (1 Corinteni 4.2). Fie că a primit doi talanți, fie cinci, robul, „credincios peste puține” va fi pus „peste multe” (Matei 25.20-23). Să ne abținem de la gelozie în ce privește slujba altuia sau de la tendința de a subestima cuiva importanța. Cine suntem noi, ca să judecăm „pe slujitorul altuia?” (Romani 14.4). Numai adevăratul Aaron are competența „să-i așeze pe fiecare la lucrul său și la îndatorirea sa” (v. 19). Ce siguranță pentru levit! Îndrumat de preot, el știa ce să facă și cum să facă.

Prima numărătoare a leviților din cap. 3 îi cuprinde pe toți cei de sex masculin în vârstă de peste o lună. Al doilea recensământ îi socotește numai pe cei între treizeci și cincizeci de ani. Domnul dorește să-l oferim cei mai buni ani din viață. Nu se pune problema vârstei fizice, ci a maturității spirituale, rod al experienței acumulate puțin câte puțin. Unui tânăr care va fi fost credincios „în foarte puțin”, la timpul potrivit, Domnul îi va putea încredința „mult” (Luca 16.10). Sunt recunoscuți opt mii cinci sute optzeci (8580) de leviți cu vârsta potrivită pentru slujbă. În ce privește dimensiunile și greutatea cortului, nimeni nu era supraîncărcat; ei se puteau înlocui unul pe altul. Atunci de ce Domnul este obligat să declare cu tristețe că, pentru marele Său seceriș, dispune de puțini lucrători (Matei 9.37)? Vai! pentru că mulți „nu și-au pus umărul la lucrarea Domnului” (Neemia 3.5). Ce expresie umilitoare, care ar trebui să fie grăitoare pentru oricare dintre noi! Leviții „au fost numărați ... fiecare pentru slujba sa și pentru lucrarea sa” (v. 49). Cuvintele „de purtat”, „lucrarea” (v. 28, 49) ne amintesc că acela care slujește Domnului și poporului Său nu o poate face fără să simtă greutatea responsabilității spirituale sau fără să-l apese grija (2 Corinteni 11.28 nota k).

Tabăra lui Israel trebuia ferită de orice necurăție și aceasta pentru un motiv primordial: Domnul locuia acolo (v. 3). Același motiv îl invocă apostolul pentru a-l invita pe fiecare copil al lui Dumnezeu să se ferească de orice întinare: trupul său este „templu al Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6.19). Omul atins de lepră (păcatul) sau de „o scurgere” (incapacitatea de a controla manifestările cărnii) trebuia scos din tabără până la vindecare. Începând cu v. 11 este prezentat testul geloziei, care ne sugerează fiecăruia să ne examinăm cu atenție și în mod regulat afecțiunile. A rămas Hristos subiectul afecțiunii noastre? Dacă iubim lumea, Cuvântul ne aplică teribila calificare de „adulteri”. Chiar dacă pe dinafară totul pare în ordine, noi am devenit vrăjmași ai lui Dumnezeu, L-am trădat pe Domnul (Iacov 4.4; 1 Corinteni 10.22). Da, să stăm înaintea Lui, ca această femeie suspectă înaintea preotului, și să lăsăm Cuvântul (apa sfântă) să ne pătrundă conștiințele și să descopere simțămintele noastre cele mai tainice. „Cercetează-mă, Dumnezeuule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine o cale a înfrustrării și condu-mă pe calea eternă” (Ps.139.23-24).

În afară de leviți, orice israelit din altă seminție, bărbat sau femeie, putea fi consacrat Domnului prin jurământul de nazireu (promisiune specială de despărțire). Dar, spre deosebire de fiii lui Levi, această consacrare era individuală și voluntară. Nazireul nu era obligat să facă această promisiune, dar, odată ce devenea nazireu, libertatea sa înceta; viața sa publică și particulară trebuia să se subordoneze unor reguli severe. La fel ca într-o armată, angajatul voluntar se supune la aceeași disciplină ca și recrutul de clasă mobilizat. Condițiile impuse nazireului erau în număr de trei: 1. Să nu consume nici un produs din vie – simbol al bucuriilor lumii. 2. Să-și lase părul să crească – simbol al punerii deoparte pentru Hristos ce trebuia să-l caracterizeze în mod natural pe ucenicul lui Hristos. 3. Să evite contactul cu moartea, plată și dovadă a păcatului. În principiu, fiecare copil al lui Dumnezeu are aceste trei caracteristici: mort față de lume, față de sine și față de păcat (Gal. 6.14; 5.24; 2.17-20). Dar pentru a avea forța de a se menține în această poziție dificilă și contrară firii, trebuia ca nazireatul său, această punere deoparte pentru Hristos, să rezulte dintr-o decizie luată cu bucurie și din toată inima. Vers. 9-12 amintesc cât de ușor se poate pierde caracterul de nazireu din cauza nevegheții și cât de greu poate fi el recăpătat.

Scriptura menționează mai mulți nazirei: Samson, Samuel, Amasia (2 Cronici 17.16), Ioan Botezătorul. Dar Nazireu prin excelență a fost Isus. Pus deoparte pentru Dumnezeu înainte de naștere, ocupându-Se la vârsta de doisprezece ani de treburile Tatălui Său, consacrarea Sa pentru Dumnezeu a fost totală până la moarte de cruce. Deși a venit în lume, El nu a fost din lume și a rămas străin față de sărbătorile și bucuriile ei (Ioan 7.8; 17.14). Niciodată n-a permis ca împrejurările Sale familiale să-l împiedice slujba (Luca 8.20-21). Dependența Sa a fost continuă (Ioan 5.19). Ce model este pentru noi acest scump Mântuitor, prin calea Lui de dăruire totală! O cale dificilă, dar la capătul căreia Îl aștepta acea bucurie al cărei simbol este rodul viței, bucurie pe care o va împărtăși cu cei care au luat parte la rușinea Lui aici pe pământ (v. 20 sf.; Evrei 12.2; Matei 26.29; 25.21). La împlinirea zilelor consacrării sale (v.13), nazireul oferea toate jertfele. Dacă ne-am luat locul aici, jos, alături de Nazireul desăvârșit, atunci în sfârșit putem fi introduși în diversele aspecte ale lucrării Sale la cruce. Versetele 22-27 încununează acest capitol pentru a ne arăta că punerea deoparte pentru Domnul este calea sigură a binecuvântării.

Acest lung capitol se ocupă cu darurile celor douăsprezece căpetenii. Primele: cele șase care acoperite și cei doisprezece boi, destinate leviților, spun despre ajutorul practic pe care-l putem da slujitorilor Domnului pentru a le ușura lucrarea: ospitalitate, mijloace de transport etc. În mai multe rânduri, de exemplu în epistole, se pune problema de a-i conduce pe servitorii lui Dumnezeu (Romani 15.24; 1 Cor. 16.6, 11; 3 Ioan 6). Aceste daruri făcute leviților, „fiecăruia după slujba sa” (v. 5), ne asigură că Domnul Se îngrijește întotdeauna de cele necesare pentru ca ai Săi să-și îndeplinească misiunile încredințate. Apoi vin jertfele pentru dedicarea altarului. A-i servi pe frați, a-i ajuta în lucrurile materiale nu este totul. Aceste farfurii, cupe (farfurii adânci) și cești, pline până sus cu un conținut care vorbește despre perfecțiunile și excelența parfumului lui Hristos, corespund cu închinarea adevăraților adoratori. Variatele jertfe, de asemenea formând o parte a acesteia, evocă aspectele diferențiate ale lucrării de la cruce. Dar de ce alocă Domnul atâta loc acestor jertfe, cât timp toate puteau fi cuprinse într-un singur paragraf? Să ne însușim acest adevăr: El pune mare preț pe ce aduce fiecare și nu omite nimic din ceea ce este făcut pentru El.

Versetul 89 dezvăluie care era secretul lui „Moise, omul lui Dumnezeu” (Psalmul 90): rugăciunea! Să-l privim pe Moise sub povara responsabilităților care-l copleșesc, hărțuit de murmurele poporului, cum se retrăgea în întunericul și în liniștea sanctuarului pentru a vorbi cu Dumnezeuul său. El asculta „vocea” și imediat îi „vorbea”. Să ne gândim la Domnul Isus care, cu mult înaintea zorilor sau când venea seara, după oboseala zilei, Se retrăgea într-un loc singuratic ca să Se roage (Marcu 1.35; 6.46). De ce oare se amintește din nou de sfeșnic acum, la începutul cap. 8, după enumerarea darurilor practice din cap. 7 și înainte de prezentarea sfințirii leviților din versetele următoare? Oare nu pentru a arăta că lumina probează și apreciază atât darul cât și persoana; nu numai slujba, ci și pe cel care o împlinește? Dumnezeu cunoaște valoarea închinării noastre, despre care vorbește acest ritual al consacrării. Și remarcăm că leviții erau prezentați de către Aaron ca „dar legănat”, pentru a permite acestei lumini divine succesive să strălucească în totalitate asupra lor, fără ca vreunul să rămână în întuneric. Dacă ar fi avut o cât de mică pată pe veșminte, aceasta ar fi fost imediat observată. Cât de important este să stăm mereu înaintea lui Dumnezeu pentru a-l sluji! (exemplu: 1 Regi 17.1).

Înainte de a fi prezentați ca un dar legănat, leviții erau curățiți și se aduceau jertfe pentru ei. Trebuia să se radă cu briciul peste tot trupul (v. 7) și să-și spele hainele. Am văzut deja aceste simboluri legate de consacrarea preoților și curățirea leproșilor. Ele nu reprezintă nicidecum convertirea, ci lucrarea pe care o face Duhul Sfânt prin mijlocirea Cuvântului pentru ca cei credincioși să fie păstrați curați. Briciul este un simbol al judecății pe care o avem de purtat peste tot ceea ce vine din carne. La un slujitor, mai ales mândria crește repede, dacă briciul n-ar fi acolo pentru a-i supraveghea apariția. Pe de altă parte, când venim să ne spălăm, nu ne place să îmbrăcăm din nou haine murdare. Și pentru a sluji Domnului ne trebuie nu numai o conștiință curată, ci și o mărturie practică ireproșabilă. Numai „după aceea” levitul își putea face datoria (v. 22). Lecție însemnată! Nu are importanță care anume, orice îndeletnicire cere o ucenicie, o perioadă de pregătire. Cu atât mai

mult slujirea pentru Domnul. Înainte de a începe în grabă o lucrare pentru Hristos, să-L lăsăm să realizeze ceea ce, în harul Lui, dorește să împlinească în noi.

Se scursese un an de la ieșirea din Egipt. Și Domnul îi comunică lui Moise instrucțiunile Sale pentru sărbătorirea acestei mari aniversări. Creștinătatea sărbătorește an după an nașterea și moartea Mântuitorului. Dar după aceea cei mai mulți nici nu-și mai amintesc de ele până la anul următor. Spre deosebire de aceștia, credincioșii Domnului au privilegiul de a-și aminti împreună de suferințele și moartea Lui în ziua dintâi a fiecărei săptămâni, luând parte la Cina pe care El a instituit-o. În Israel, harul se îngrijea și de cei care din punct de vedere al legii ceremoniale erau necurați sau se aflau în călătorie. Domnul cunoaște în ce împrejurări se află ai Săi și răspunde cu îndurare, dar nu schimbă nimic din propria Sa măsură. Chiar în luna a doua, sărbătoarea trebuia celebrată după toate rânduielile Paștelui (v. 12). Așa cum mărturisirea greșelilor era necesară aici (v. 7), tot așa Cuvântul îi invită pe credincioși să se judece pe sine și să se cerceteze înainte de a lua parte la Cina Domnului (1 Corinteni 11.28). Astăzi, participarea nu mai este deloc așa cum era în zilele Paștelui, o obligație a cărei nerespectare atrăgea pedeapsa (v. 13). Oare, pentru aceasta, dorința Domnului are mai puțină putere asupra inimilor răscumpăraților Săi? Sub pretext că nu este o obligație, este absentarea mai puțin gravă când Domnul a spus dând paharul alor Săi: „Beți toți din el”? (Matei 26.27).

Israel nu era în măsură să hotărască etapele călătoriei prin pustiu. Fiecare plecare și fiecare oprire avea loc „după porunca Domnului”. Se ridica norul? Atunci ei trebuia să plece chiar dacă abia se așezaseră într-un loc plăcut. Rămânea norul deasupra cortului? Ei trebuia să așeze tabăra și să nu meargă mai departe. Conducerea divină era astfel indispensabilă pentru a așeza tabăra sau pentru a o ridica, pentru noapte ca și pentru zi. Frumoasă imagine a dependenței continue care i se potrivește credinciosului Domnului și pe care El însuși a ilustrat-o perfect. În ciuda mesajului pe care l-a primit de la surorile lui Lazăr și a dragostei pe care o purta către membrii acestei familii, Isus nu Se întoarce în Betania decât două zile mai târziu, atunci când cunoaște voia Tatălui Său (Ioan 11). Îndată ce se descoperea voința Domnului, trâmbițele de argint ale preoților dădeau semnalul pentru diversele mișcări ale poporului. Ele sunau strângerea (v. 3, 4), înaintarea (v. 5, 6), mersul la război (v. 9) sau sărbătorile solemne (v. 10). Aceste trâmbițe ne vorbesc despre mărturia lui Dumnezeu dată atât în adunarea sfinților, cât și, respectiv, în mersul lor, în conflictele lor sau în închinarea lor. În mijlocul unei lumi ostile, „nu te rușina de mărturia Domnului nostru” (2 Timotei 1.8)!

Când norul se ridica pentru pornire, trâmbițele sunau, poporul forma rândurile, leviții demontau Cortul, fiecare se încolona de plecare. Trâmbița mai suna încă o dată „cu alarmă” și semnițele se puneau în mișcare în ordinea steagurilor lor. Astăzi creștinii așteaptă semnalul pentru marea plecare. Domnul va veni „cu trâmbița lui Dumnezeu” să-Și ia Biserica (1 Tesaloniceni 4.16). Dar Biserica nu poate să-i scape din vedere pe cei pe care-i va lăsa în urmă; ea cheamă prin Duhul: „cine însetează să vină!” (Apocalipsa 22.17). Aceasta pare că voia să-i spună și Moise lui Hobab: „Vino cu noi și îți vom face bine, pentru că Domnul a vorbit bine despre Israel” (v. 29). Dar atunci de ce îi cere el apoi ajutor pentru a conduce poporul în pustiu? Să nu-l judecăm prea aspru, pentru că și noi preferăm adesea să ne sfătuim cu alții, în loc să ne încredem în călăuzirea Domnului. Pentru a ne aminti de Cine îi conduce pe ai Săi, v. 33 ne prezintă chivotul luându-și locul în capul coloanei, pentru a asigura poporului „un loc de odihnă”. Călătoria de trei zile a lui Hristos prin moarte deschide o cale nouă pentru poporul înviat, în mersul spre odihna cerească.

În necunoștința lui, poporul a cârțit, iar Domnul i-a pedepsit. Dar lecția n-a fost suficientă. Pofta, condamnată prin cea de-a zecea poruncă a Legii, se aprinde în inimile „adunăturii de oameni” (această mulțime de oameni care părăsise Egiptul împreună cu Israel – Exod 12.38). Unde sunt alimentele pe care le mâncam în Egipt „pe nimic” (pe degeaba)? Sărmanii oameni uitaseră cărmizile, paiele și cât de scump îi puneau asupritorul să plătească pentru puținul pe care li-l da! Această hrană din Egipt: praz, ceapă, usturoi ..., are mai ales un miros puternic și stimulează pofta, dar nu este hrănitoare, uneori fiind chiar indigestă. Cu ce-și hrănesc intelectul oamenii din lume? Ce lecturi și spectacole adesea îndoielnice ... atrăgătoare pentru carne, dar nefolositoare sufletului, chiar din contră!

Israel își amintea atunci de aceste lucruri pentru că mana își pierduse pentru ei gustul delicios de prăjitură cu miere (Exod 16.31). Ajunsese să le pară o „turtă cu untdelemn”, pe care mai târziu aveau s-o numească „această pâine proastă” (21.5). Dragi prieteni, dacă suntem ispițiți de delicatesele acestei lumi, să ne punem fiecare întrebarea: «Nu se întâmplă oare acest lucru deoarece Cuvântul și-a pierdut gustul pentru mine?» „Cine vine la Mine nicicum nu va flămânzi” (Ioan 6.35), a promis Domnul Isus.

Și aici îl vedem pe Moise descurajat! El îl acuză pe Domnul pentru povara întregului popor (v. 11), el, care la sfârșitul capitoului anterior vorbea triumfător despre „zecile de mii ale miilor lui Israel”. Cu siguranță, Moise nu putea purta singur responsabilitatea pentru întregul popor, dar, de fapt, nu era singur! Însuși Domnul l-a purtat pe Israel „pe aripi de vultur” (Exod 19.4) și ca pe brațele unui părinte (Deuteronom 1.31). Psalmul 106 reamintește acest trist episod: „Au uitat repede lucrările Lui, ... au fost plini de poftă în pustiu ... și El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor” (Ps. 106.13-15). Aici vedem un adevăr de seamă: când ne încapățânăm să punem mâna pe ceva pe care Dumnezeu nu vrea să ni-l dea, în cele din urmă El poate să ne îngăduie să avem acel lucru, dar aceasta atrage consecințe dezastruoase. Consecințele pentru popor sunt descrise în v. 19, 20 și 33. „Uscăciunea”, ne spune dicționarul, este o slăbire și o piele progresivă. Pierderea sufletelor noastre nu este ea cu mult mai rea decât o boală? Să ne ferească Dumnezeu de aceste pofte care „se războiesc împotriva sufletului” (1 Petru 2.11) și să ne învețe să fim mulțumiți cu ceea ce ne dă El ... ca și cu ceea ce, în perfecta Sa cunoaștere a adevăratelor noastre nevoi, găsește de cuviință să nu ne dea.

La cererea lui, Moise a fost eliberat de o parte din responsabilități, care au fost trecute asupra a șaptezeci de bătrâni. Chiar din Exod 4, Aaron fusese numit purtător de cuvânt către popor. Este umilitor să realizăm că lipsa noastră de credință adesea îl obligă pe Domnul să încredințeze altora o parte din lucrarea noastră. Bătrânii au fost adunați la cort și acolo Duhul s-a coborât peste ei. Mai aflăm că doi dintre aceștia, Eldad și Medad, care rămăseseră în tabără, profeteau acolo. Iosua voia să-i oprească (vezi Luca 9.49), dar pentru Moise aceasta era o veste bună. Însuși Pavel se bucura din toată inima că Evanghelia era vestită chiar „din invidie și ceartă” (Filipeni 1.15-18). Dacă Dumnezeu ne-a arătat calea despărțirii, «afară din tabăra» religiei creștine, să ne abținem să-i judecăm cu o atitudine de superioritate pe acei credincioși care pot fi mai evlavioși și mai devotați decât noi, dar care n-au înțeles această despărțire. Tot ceea ce avem și știm este numai prin harul lui Dumnezeu. Ne putem imagina ce s-a întâmplat cu masa de prepelițe moarte sub dogoarea soarelui din deșert! Galateni 6.8 ne previne că: „cine seamănă pentru carnea sa, din carne va secera putrezirea”.

„Limba”, spune Iacov, este „un rău de nestăpânit, plină de otrăvă aducătoare de moarte” (Iacov 3.8 ...). Încă o dată îi constatăm ravagiile. Nu sub forma cârtilor și a murmurilor în mijlocul „adunăturii de oameni” (cap. 11), ci sub cea a criticilor și a calomniilor care întinează membrii

cele mai onorabile familii dintre conducătorii poporului: pe Aaron marele preot și pe Maria, profetesa. Vorbele lor rele fuseseră probabil șoptite la ureche, în cea mai mare taină (Luca 12.3). Dar ... „Domnul a auzit” (v. 2 sf; comp. cu 11.1). Să nu uităm niciodată că și cele mai confidențiale remarci au Auditoriu în cer. Moise tace. De fiecare dată când erau sfidate drepturile Domnului, mânia lui se aprindea, pe bună dreptate; acum însă, când este vorba să se apere pe sine, blândețea lui extremă se traduce prin tăcere. De aceea Dumnezeu ia apărarea slujitorului Său. Îi invită în cort pe cei trei în cauză și îi cheamă pe cei doi vinovați să iasă înainte. Gravitatea pedepsei o descoperă pe cea a păcatului comis. Maria este lovită cu lepră. Pentru prima dată (în această împrejurare) Moise își deschide gura, stăruind în favoarea surorii lui aflate în nenorocire, ca să fie vindecată. Domnul să ne păzească de „invidii și de orice vorbiri de rău” (1 Petru 2.1)!

Poporul se apropia de țara promisiunii. Moise trimite doisprezece cercetași cu misiunea de a cerceta țara și totodată de a aduce din ea informații și ceva din roadele ei. Le-au trebuit patruzeci de zile pentru această recunoaștere. Iscoadele s-au suit la Hebron, loc pe care deja îl cunoaștem, unde Avraam cumpărase peștera Macpela ca loc de înmormântare. Ei aduc un ciorchine de struguri atât de greu, încât trebuia purtat de doi oameni. Pentru noi, țara promisiunii este cerul. Asemenea poporului, noi suntem încă în pustiu, simbol al acestei lumi. Încă nu am văzut moștenirea în care ne va aduce Dumnezeu, dar Cineva o cunoaște și poate să ne spună despre ea. Este Duhul Sfânt, care ne întreține cu subiecte cerești. Întocmai cum strugurii de la Eșcol făceau dovada bogăției țării, Duhul ne dă „arvuna”, ceea ce înseamnă că ne dă să gustăm mai dinainte din bucuriile cerului. El ne face cunoscut lucrurile lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.12). El primește ceea ce este al lui Hristos și ne descoperă (Ioan 16.14). Deși suntem într-o lume care din punct de vedere moral este un pustiu pentru noi, putem deja să ne ocupăm cu Cel pe care îl iubim fără să-L fi văzut (1 Petru 1.8).

Au fost trimiși doisprezece cercetași: câte unul pentru fiecare seminție. Inițial nu era nici o distincție între ei. Dar cele patruzeci de zile de călătorie i-au pus pe acești oameni la încercare (numărul 40 în Biblie vorbește întotdeauna de punerea la încercare). La întoarcere, fiecare arată ce este în inima lui. Rezultatul? Zece sunt necredincioși. Numai doi – Iosua și Caleb – au încredere în Domnul. Credința îl cunoaște pe Domnul și apreciază circumstanțele din punctul Lui de vedere, în timp ce necredința le măsoară cu dimensiuni omenești și se oprește la obstacole vizibile. Uriașii, fiii ai lui Anac, nu erau o fabulație, cum nu erau fabulație nici zidurile înalte. Dar greșeala oamenilor era că luau în considerare limitele lor și că se ocupau cu ceea ce dușmanii puteau gândi despre ei (v. 33 sf.), când ar fi trebuit să privească spre Domnul. Iosua și Caleb nu se rușinează să-și declare credința în fața tuturor. Ei prețuiesc moștenirea promisă și își îndeamnă frații s-o ia în stăpânire. Ce frumos exemplu! Ne numărăm și noi printre aceia care îndeamnă spre „țară”, sau printre cei care descurajează sufletele ca să nu îl urmeze pe Isus? Să nu fii de acord cu ceilalți (v. 10) este întotdeauna dificil, uneori periculos. Acești doi oameni era să fie uciși cu pietre (v.10), dar Dumnezeu a fost de partea lor.

Poporul acesta Mă disprețuiește, declară DOMNUL (vezi v. 11, 23). În descrierea „țării cercetate” (13.32, compară cu Ps. 106.24), Dumnezeu este, de fapt, subiectul disprețului și al nerecunoștinței lor. Cum putem califica noi atitudinea atâtor oameni care disprețuiesc darul care este chiar cerul, dăruitorul fiind însuși Dumnezeu? Moise intervine din nou, ca în episodul cu vițelul de aur. Cu nici un chip nu se lasă ispitit de propunerea ca el să devină căpetenia unei noi națiuni (v. 12; Exod 32.10 sf). Aducând un argument de necombătut, îi amintește Domnului că este în discuție grandoarea Numelui Său înaintea națiunilor. Apoi, arătând ceea ce a învățat de la El și citându-l propriile cuvinte (Exod 34.6-7), îi amintește Domnului că El este „încet la mânia și bogat în îndurare (sau: bunătate)”, sugerându-i că acum are ocazia să ierte „nelegiuirea și răzvrătirea”. Unde nu este vină, iertarea nu are rost. Dar păcatul omului, al meu și al tău, l-a dat lui Dumnezeu ocazia să-și manifeste harul. Copii ai lui Dumnezeu, și noi îl cunoaștem pe acest Dumnezeu care iartă. El este Tatăl nostru. Și avem lângă El un apărător plin de iubire: este Isus, Mântuitorul nostru (1 Ioan 2.1).

În acest trist episod, ce consolare este să ne putem gândi la Iosua și la Caleb! Ei au fost însuflețiți de un „alt duh”. De aceea nu și-au pierdut răsplata. Din toată generația lor, ei vor fi singurii care vor intra în țară. Până atunci însă vor fi nevoiți să împărtășească soarta unui popor vinovat: să rătăcească patruzeci de ani traversând nisipul deșertului. Dar în timpul acestui lung pelerinaj vor fi neîncetat încurajați de amintirea țării pe care o cercetaseră, acest pământ al Canaanului din care deja gustaseră roadele. Moise anunță veștile rele. Cum reacționează poporul? Când Caleb îi îndemna să urce plini de curaj și să ia în stăpânire țara, ei voiau să se întoarcă în Egipt sau vorbeau de pieirea în pustiu (13.30; 14.2). Acum, în timp ce judecata lui Dumnezeu îi determină să-și refacă drumul spre Marea Roșie și Dumnezeu îi anunță că vor muri în pustiu, ei vor să scape de pedeapsă și răspund: „Iată-ne, și ne vom sui!” (v. 40). Inima omului nu se pune niciodată de acord cu Dumnezeu, mai cu seamă când este vorba să-și recunoască greșelile comise, să se supună disciplinei sau să accepte cu umilință consecințele păcatelor sale. Deși Moise le spune „Nu vă suiți” (v. 42), ei se încăpățânează și suferă o crudă înfrângere.

După evenimentele tragice din cap. 14 ar fi normal să gândim că necredința și răzbunarea poporului l-au făcut să-și piardă toate drepturile asupra țării Canaan. De aceea Dumnezeu, imediat după acestea, vine să le vorbească despre țara promisiunii, arătând că nimic nu-L determină să Se răzgândească de la împlinirea țelurilor harului Său. În același timp El menționează în acest capitol (15) și diferitele jertfe: arderea-de-tot (v. 3), jertfele de pace (v. 8), jertfele pentru păcat (v. 24), precum și darurile de mâncare și de băutură, tocmai pentru a le arăta că are resurse pentru a rezolva cele mai grave crime sau, mai curând, că are o singură resursă, sub multiplele-i aspecte, în lucrarea Preaiubitului Său. Din aceasta se ridică, oricât de tristă ar fi starea poporului, o „mireasmă plăcută Domnului” (expresie amintită de cinci ori). Prezentată figurat sub multiplele ei aspecte, lucrarea lui Hristos se manifestă în folosul întregului popor. Legea era aceeași pentru străin ca și pentru un israelit prin naștere; străinului i se permitea să aducă aceleași jertfe și aceleași daruri de băutură, prefigurând harul extins în afara limitelor Israelului, Evanghelia vestită „oricărei făpturi de sub cer” (Coloseni 1.23). Versetele 17-21 tratează cele dintâi roade și ni se amintește că Domnul are întotdeauna primul drept asupra a tot ce avem (Matei 6.33).

Cuvântul care pătrunde intențiile inimii stabilește cu grijă distincția între păcatele „din greșeală” (v. 22), rezultate din ignoranță sau din neglijență (sau nechibzuință), și păcatele din „îngâmfare” (v. 30 vezi și nota b), comise cu o voită sfidare a voinței divine. Pentru această ultimă categorie de păcate nu era nici un remediu, cum ni se arată prin exemplul pedepșirii omului care n-a respectat Sabatul (v. 32-36). „Cine își înțelege greșelile? Curățește-mă de cele ascunse ale mele” se roagă psalmistul, dar, conștient de slăbiciunea lui, adaugă „Păzește, de asemenea, pe slujitorul Tău de păcatele mândriei, ca să nu stăpânească ele peste mine ...” (Psalmul 19.12, 13). În ce privește răul, israelitul mai dispunea de un mijloc de prevenire: acești ciucuri legați cu un fir albastru la veșminte, vorbind de legăturile lor cu Domnul și avertizând constant să nu-și întineze hainele. Frumos simbol pentru noi, cei credincioși, aceasta reprezentând caracterul nostru ceresc, pe care nu trebuie să-l uităm niciodată! Astfel vom fi păziți cu privire la păcatul din umblarea noastră și de asemeni de a căuta poftele inimii sau ale ochilor (v. 39). „Căutați cele de sus ... gândiți la cele de sus ...” îndeamnă apostolul (Coloseni 3.1-2). Aceasta pentru că acolo este Hristos satisfacția inimilor noastre așezat la dreapta lui Dumnezeu.

Acum se mai adaugă o pagină tristă la sumbra istorie a poporului în pustiu. Epistola lui Iuda numește acest eveniment „răzvrătirea lui Core” (Iuda 11). Acest incident arată cât de departe ne poate duce mândria despre care ne-a vorbit cap. 15: până la o adevărată revoltă împotriva lui Dumnezeu. Core este un levit din familia lui Chehat. Nemulțumit de nobilul său serviciu, râvnește la preoția pe care Domnul i-o încredințase lui Aaron și familiei sale. A face slujba Cortului, a sta înaintea adunării „ca să-i sluiți” (v. 9), nu li s-a părut suficient lui Core și complicitilor săi; au dorit ceva mai înalt. Vai, unii creștini sunt tot atât de nemulțumiți de slujba pe care le-a încredințat-o lor Domnul. Ei vor să fie importanți, să se ridice deasupra altora. Apostolul Ioan este obligat să-l denunțe în cea de-a treia sa epistolă pe un anume Diotref care iubea întâietatea în adunare. Ce contrast cu Cel care „n-a venit ca să l se slujească, ci ca El să slujească ...” (Marcu 10.45). Cât despre Datan și Abiram, ei au îndrăznit să folosească în legătură cu Egiptul expresia: „țară unde curge lapte și miere” (v. 13), care definea Canaanul. Pentru ei, „conducerea” lui Moise era de nesuferit. Acești oameni întruclipează rebeliunea civilă (laică), în timp ce Core personifică apostazia religioasă.

Core se înalțăse în duhul său (v. 1). Dar este scris: „Oricine se înalță pe sine va fi smerit” (Luca 14.11). Proverbele confirmă acest adevăr atât de des verificat în istoria oamenilor: „Mândria merge înaintea pieirii ...” (Prov.16.18). Pentru răsculați, această pieire nu s-a lăsat mult așteptată. Ce spectacol înfricoșător! Pământul „și-a deschis gura” sub picioarele lor; au fost înghițiți de vii cu tot ce era al lor. Moise a trebuit să aibă grijă să avertizeze: „Depărtați-vă, vă rog, de corturile acestor oameni răi” (v. 26) și este evident că acest lucru l-au făcut și copiii lui Core. Ei au înțeles că trebuie să fie de partea lui Dumnezeu mai curând decât de partea tatălui lor, recunoscând în el un om rău. În adevăr, cap. 26.11 ne spune că „fiii lui Core n-au murit”. Îi vom reîntâlni mai târziu cântăreți și compozitori de psalmi. Între aceștia, Psalmul 84 conține un rezumat al istoriei lor: „Aș vrea mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu (coriții erau și ușierii Templului), decât să locuiesc în corturile răutății” (Ps.84.10). Așa sunt văzute corturile propriului lor tată! Copii ai unui neam vinovat, suntem cruțați de o judecată și mai grozavă, dacă avem credință. Cât de mare este harul lui Dumnezeu!

Core și oamenii săi au păcătuit nu numai „împotriva lui Moise și Aaron”, nici numai „împotriva Domnului” (v. 3, 11), ci și „împotriva sufletelor lor” (v. 38). Așa va fi cu toți necredincioșii: vor fi pentru eternitate propriile lor victime. O pedeapsă fulgerătoare stă gata să se dezlănțuie asupra acestor căpetenii de intriganți și Dumnezeu S-a îngrijit ca ea să nu poată fi uitată, expunând-o demonstrativ pe altar (v. 38). Cu toate acestea, chiar a doua zi, întregul popor se adună și-i face răspunzători pe cei doi conducători ai săi. La început a fost în frunte un șef, Core, împreună cu Datan și Abiram. Apoi li s-au alăturat două sute cincizeci de oameni. Acum se răscoală întreaga adunare (v. 41). Cât de nestatornică este inima omului! Am văzut deja cum zece iscoade au fost îndeajuns să abată poporul (cap. 13). De aceea Galateni 6.7 (vezi și nota I) ne avertizează: „Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera”. Urgia este gata să înceapă. Ca în v. 4, Moise cade cu fața la pământ, la fel și Aaron. Apoi Aaron nu pierde nici o clipă. El, cel care fusese invidiat, insultat și acuzat pe nedrept, ia singura cădelniță potrivită și face ispășire pentru popor. Frumoasă imagine a lui Hristos, încă o dată, supremul Mijlocitor!

Prin nimicirea celor două sute cincizeci de răzvrățiți, Domnul a arătat pe cine a ales pentru preoție. Numai Aaron a fost primit cu cădelnița lui. A urmat încă un test care, de această dată vorbind despre viață, va confirma alegerea divină. Dintre cele douăsprezece toiogie aduse de căpetenii, numai cel al lui Aaron a făcut o extraordinară probă de vitalitate: într-o noapte, a produs muguri, flori și fructe. Admirabilă imagine a învierii lui Hristos, dovadă de netăgăduit a gloriei lui Isus și a eficacității lucrării Sale! (Fapte 17.31). Mulți impostori au pretins că aveau o misiune divină. Dar sunt morți și nici unul nu a înviat. Hristos este singurul care a trecut prin moarte și S-a ridicat „potrivit puterii unei vieți nepieritoare” (Evrei 7.16) și acum, de sus, își exercită preoția pentru ai Săi. Mai mult, roadele aduse prin fiecare dintre cei care îi aparțin constituie în prezent am putea spune într-o vreme neprielnică mărturia vizibilă a unui Mântuitor viu, deși încă ascuns vederii. Toiagul lui Aaron este pus apoi în chivot (v. 10; Evrei 9.4), ca pentru a ne aminti că, în timpul traversării pustiei, sursa de viață nu se găsește decât în Hristos.

Prin toiagul înmugurit, Domnul vrea să confirme funcția înaltă a familiei lui Aaron. Acesta este motivul pentru care acest cap. 18 vorbește încă o dată despre preoție, enumerând privilegiile ei. Primul privilegiu: fiii lui Levi sunt adăugați (alipiți) preoților (semnificația numelui Levi: vezi Geneza 29.34 nota e). Ei sunt „dăruiți ca dar pentru Domnul” (v. 6): simbol al slujirii Cuvântului, care îl învață pe adorator. Cap. 8 din Neemia numește câțiva leviți care explicau poporului Cuvântul și pe Ezra îl surprinde binecuvântându-l pe DOMNUL Dumnezeu cel mare. Al doilea dar îl constituie însăși slujba (v. 7 sf.). Departe de a fi date pe merit vreunui dintre cei care le exercită, toate slujbele sunt date prin harul lui Dumnezeu. Să recunoaștem că suntem „robi nevrednici” (Luca 17.10). Dacă Domnul binevoiește să ne folosească, nu o face pentru că are nevoie de noi, ci pentru că dorește să ne dea bucuria de a lucra pentru El. În sfârșit, v. 8-19 enumeră diversele daruri care corespund cu „lucrurile sfinte” aduse de fiii lui Israel. Încă o dată acestea sunt simboluri ale lui Hristos, daruri din care suntem chemați să ne hrănim și de care să ne bucurăm. „Pârğa” și în același timp „cele dintâi roade” (v. 12, 13) ne amintesc de intenția lui Dumnezeu și de dorința apostolului ca Hristos „să aibă întâietate în toate” (Col. 1.18).

Pe lângă toate darurile făcute familiei lui Aaron (v.1-19), cel mai minunat dar al Domnului este acela că El S-a dat pe Sine: „Eu sunt partea ta și moștenirea” ta spune El în v. 20. „Domnul este partea moștenirii mele și a paharului meu” „Dumnezeu este ... partea mea pentru totdeauna” (Psalmul 16.5; 73.26), răspund, respectiv, David și Asaf. Nu este propriul Său Fiu cel mai de preț dar pe care L-a dat Dumnezeu? Să realizăm și noi, asemenea leviților, că aici, jos, nu avem altă posesiune adevărată. Pe de altă parte, avem totul în cer, de vreme ce acolo este Isus. Israelitul trebuia să plătească pentru sanctuar zeciuială din venitul lui (Levitic 27.30). Aceste zeciuiele asigurau cele necesare leviților, care nu aveau nici arie, nici teasc (v. 30), nici moștenire care să rodească. Dar nu erau lipsiți de aceste bunuri. Leviții, la rândul lor, dădeau zeciuială din tot ce primeau. În Neemia 10.37 sf. și 38, aceste instrucțiuni sunt puse în vigoare de un om credincios lui Dumnezeu. Putem rezuma în mod fericit cap. 18 printr-un frumos verset din Noul Testament: „toate sunt ale voastre și voi, ai lui Hristos, iar Hristos, al lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3.23).

Jertfa vișelei roșii ocupă un loc deosebit la mijlocul cărții pustiei, pentru că este văzută ca un simbol al nevoilor din deșert. Ca și celelalte jertfe, aceasta reprezintă anumite aspecte ale persoanei și lucrării lui Hristos. Această „vișea roșie fără cusur, în care nu este cusur și peste care n-a fost jug niciodată” (v. 2), îl evocă pe Cel care a fost victima fără pată și care nu a cunoscut grozavul jug al păcatului, așa cum îl cunoaștem noi. După ce jertfa era adusă în afara taberei, sângele ei se stropea înaintea cortului întâlnirii. Apoi aceasta era arsă complet. Grăsimea ei nu era oferită Domnului, nici preotul nu mânca nimic din ea. Dimpotrivă, se strângea cenușa și se procura o mare cantitate de „apă de curățire”, suficientă pentru a spăla orice întinare a fiecărui israelit pe tot parcursul călătoriei prin pustiu. Această jertfă nu corespunde, ca cele din Levitic 4, la nevoile celor neîntorși la Dumnezeu, ci la cele ale credincioșilor care au căzut. Lucrarea pe care a făcut-o Isus o singură dată este o resursă pentru a-i curăți de păcate și pentru a-i păstra în părtășie pe răscumpărații Săi care sunt expuși întinării.

Prin Cuvânt (apa), Duhul Sfânt amintește inimii și aduce în conștiința credinciosului căzut suferințele lui Hristos (cenușa).

Puterea apei care conținea cenușa vițelei era pe măsura felurilor împrejurări în care a avut loc întinarea în timpul călătoriei prin pustiu. Atingerea unui trup mort sau a unor oseminte omenești corespunde, în cazul nostru, unui contact cu corupția și violența acestei lumi. Manifestările „cârnii” se pot arăta în familie (cortul: v. 14), deci mare atenție la copii, aceste „vase deschise”, atât de ușor de întinat (v. 15; Luca 17.2). Ele pot apărea și afară, la slujbă (pe câmp: v. 16). O mică înșelăciune, o defăimare, un cuvânt nebunesc sau o glumă nepotrivită (Efeseni 5.4) fiecare poate face lista acestor mici „oase” (v. 16), manifestări carnale pe lângă care trecem adesea fără a le acorda atenția. Ei bine, credinciosul este întinat prin aceste scăpări. Ele nu par prea importante pentru cei care nu-L cunosc pe Isus, dar noi, care Îl iubim, le luăm în serios, pentru că ne amintim că El a suferit și a murit pentru a ispăși și cele mai mici lucruri. De fiecare dată trebuie să înnoim ceea ce corespunde acestui lung proces de curățire: judecata de sine în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și o nouă recunoaștere a eficacității lucrării lui Hristos.

„Nu era apă!” Murmurele se reaprind. Poporul se îmbulzește și se ceartă ca la Meriba (Exod 17). N-au făcut ei nici un progres de la începutul călătoriei prin deșert, în ciuda bogatelor experiențe ale dragostei lui Dumnezeu? „Și de ce ... și de ce ...” (v. 4 și 5) nu e apă? Totuși stânca este întotdeauna acolo. DOMNUL este obligat să-i amintească aceasta chiar și lui Moise. Dar numai repetarea acestor „de ce-uri” nu poate face să curgă apă. Trebuie să i se vorbească stâncii. Nu găsiți că este o minunată imagine a rugăciunii? Dumnezeu ne poate da tot ce ne este necesar, fără să aștepte vreodată să ducem lipsă. Dar dorește să-l cerem tocmai pentru a ne aminti că depindem de El. Moise face aici o gravă greșală. În loc să vorbească stâncii, cum îi spusese DOMNUL, o lovește cu nerăbdare și bruschete. Gest aparent lipsit de importanță, dar în realitate grav prin semnificație! După cum stânca lovită o dată la Horeb (Exod 17.6) nu mai trebuia lovită din nou, tot astfel Hristos a primit odată pentru totdeauna cupa judecății divine. De atunci încolo El nu mai trebuie să sufere și să moară. Lucrarea Lui este suficientă pentru a le da din belșug alor Săi apa cea vie în tot drumul prin pustiu. Cu condiția să-l vorbim. Facem noi aceasta?

O privire rapidă asupra hărții arată că, pentru a ajunge din pustiu la câmpia Iordanului, ocolind Marea Moartă, trebuia traversat Seirul, țara lui Edom. Amintindu-și de relația cu acest popor (Esau, strămoșul lui Edom, era fratele lui Iacov), Israel cere permisiunea să treacă. Edom însă răspunde cu un refuz tăios, însoțit de amenințări. Câtă duritate! „Necazul care a dat peste” fratele său pe cale (v. 14) îl lasă insensibil. Egoismul, teama de a nu fi deranjat, trece înaintea oricăror alte sentimente. Edom și regele său reprezintă lumea cu-al ei prinț, care ar vrea să-i împiedice pe copiii lui Dumnezeu să ajungă în căminul lor ceresc. Este frumoasă cererea lui Israel! Mărturisește despre starea sa anterioare și despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei. Anunță apoi că nu au nevoie de nimic; vor trece numai „cu picioarele” (v. 19), fără a se îndatora față de nimeni. Nici câmpurile, nici viile (pentru noi, afacerile vieții și bucuriile lumii), nici fântânile Edomului. De vreme ce a fost regăsită stânca, nimic din toate acestea nu poate nici atrage, nici abate poporul aflat în drum spre patrie. Așa cum îl anunțase Domnul în v. 12, Aaron moare înainte de intrarea în Canaan și fiul său, Eleazar, îi succede.

Victoria de la Horma («Nimicire totală») este câștigată la patruzeci de ani după înfrângerea suferită în același loc (14.45). Dar, trist de constatat, curând după aceasta, deznădejdea reintră în scenă: „nu este pâine ... nu este apă” (v. 5). Mana nu lipsește, însă este disprețuită. Stânca a fost lovită, dar nu se gândesc să-i vorbească – imagine a ceea ce se întâmplă când neglijăm Cuvântul și rugăciunea. Pierderea conștiinței cu privire la aceste resurse ne face să ne cufundăm în descurajare și în nemulțumiri, expunându-ne atacurilor lui Satan. Mușcătura șarpelui îl determină pe Israel să simtă și să-și mărturisească păcatele. Atunci Moise mijlocește – încă o dată – și Domnul dispune un remediu: acest șarpe de aramă înălțat pe o prăjină. O singură privire îndreptată spre el aducea vindecarea. Domnul Isus, în discuția Sa cu Nicodim, îi explică tocmai semnificația spirituală a acestui episod din deșert. Șarpele de aramă înălțat de Moise este El, Fiul Omului înălțat pe cruce, este Hristos „făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21), făcut la fel chiar cu puterea răului, pentru a-i purta condamnarea. Atât de mare este măsura dragostei lui Dumnezeu pentru lume! (Ioan 3.14-16). Drag prieten care citești aceste rânduri, ți-ai îndreptat privirea credinței spre Salvatorul înălțat pe cruce? Ai tu viața eternă?

La porunca Domnului, poporul se strânge în jurul fântânii (Beer). Căpeteniile și mai-marii poporului (numiți: prinții și nobilii) au săpat pământul și apa țâșnește din adâncimi pentru a-i înviora pe toți – simbol al Cuvântului pus în lumină de slujitorii lui Dumnezeu pentru îmbogățirea noastră. Suntem responsabili să fructificăm scrierile pe care ni le-au lăsat acești conducători. Căpeteniile angajate în lucrarea rodnică (cei care se ostenesc sunt cei care conduc, potrivit cu 1 Tes. 5.12), acești «nobilii ai poporului», asemeni bereenilor (celor din Bereea) – „mai aleși decât cei din Tesalonic” (Fapte 17.11) – se consacră studiului Scripturilor. Iată «noblețea» pe care o recunoaște Biblia și pe care ne-o propune și nouă, pentru că fiecare copil al lui Dumnezeu este invitat să cerceteze Scripturile (Ioan 5.39). Împrosptărea spirituală trăită în jurul fântânii a înviorat inima poporului. „Este cineva bucuros? Să cânte psalmi” (Iacov 5.13). Și Israel cântă. De patruzeci de ani, de când trecuseră Marea Roșie, nu i-am mai văzut făcând aceasta (în afară de cântecele și jocurile păgâne din jurul vițelului de aur). Acum, în sfârșit, lauda ia locul murmurului. Odată cu bucuria, Israel a găsit și puterea (Neemia 8.10 sf: „Bucuria Domnului este tăria voastră”). Își va dezvălui această putere dând primele sale bătălii împotriva lui Sihon și a lui Og și obținând victorii răsunătoare.

Îi părăsim acum pe israeliți pentru a vedea ce se întâmplă în acest timp cu dușmanii lor. Plin de groază, Moab, cu regele său Balac, l-a văzut pe Israel suindu-se din pustiu, umplând țara, așezându-se în dreptul său. Tremură pentru recoltele sale și disprețuiește această mulțime care putea „mânca tot, ... cum linge boul iarba verde a câmpului” (v.4). Când poate sta liniștit Moab? Atunci când mana, Pâinea vieții, este apreciată de poporul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că posesiunile lumii nu-l fac invidios. Pentru a-l înfrânge pe Israel, Balac recurge la mijloace supranaturale. Îl cheamă în ajutor pe ghicitorul Balaam, căruia îi cunoaște reputația. Balaam personifică în întreaga Scriptură un cler coruptibil, ușor de tocmă pe preț de argint (Deuteronom 23.4; Iuda 11). Balaam era împărțit între dorința sa de a primi bogățiile și onorurile promise de trimișii lui Balac și sentimentul că nu putea trece peste voia Dumnezeului suveran de care se temea. Cercetat de Domnul în timpul nopții, Balaam deslușește această declarație categorică, fără drept de apel: „Să nu mergi cu ei; și să nu blestemi poporul ... ei sunt binecuvântați!” (v. 13). În speranța că-L va convinge pe Domnul să-și revoce hotărârea, profetul necredincios uită că Dumnezeu nu Se schimbă (comp. cu 23.19), astfel încât, de îndată ce sosește cea de-a doua delegație, îi este permis să meargă acolo unde-l atrăgea inima lui Iacomă.

Astfel Balaam și-a înșeuat măgarul și a pornit cu inima ușoară, făcându-și socoteli cu privire la „răsplata nedreptății” (2 Petru 2.15). Înaintea Domnului însă, calea lui era „spre prăpăd” (v.32). Balaam pretindea că-L ascultă pe Dumnezeu, dar, în realitate, era „atras și ademenit de propria lui poftă” (Iacov 1.14). Domnul vrea să-l facă să înțeleagă, vorbindu-i în chip miraculos prin gura măgăriței sale (2 Petru 2.16). Trudă în zadar! Nici aceasta n-are efect asupra lui. Apoi însuși Îngerul i se arată și-l previne. Mai nebun și mai orb decât măgarul său, Balaam se

încăpățânează, iar Domnul îl lasă să meargă ... Oare nu Se ridică Dumnezeu și în calea voinței noastre pentru a ne opri? El ne pune în cale piedici care ne vorbesc din partea Sa, dacă știm să le ascultăm. În tot atâtea ocazii să ne întrebăm dacă nu cumva Domnul Se opune realizării unui plan cu care nu este de acord. Noul Testament amintește de „calea lui Balaam” (2 Petru 2.15), apoi de „rătăcirea” lui (Iuda 11) și, în sfârșit, de „învățătura” lui (Apocalipsa 2.14). Propria voință duce întotdeauna și mai mult în rătăcire. Balac și Balaam s-au întâlnit acum pentru lucrarea lor distrugătoare. Împreună, acești doi asociați îl simbolizează pe împăratul cel rău, numit „fiara”, și pe profetul mincinos sau Antihrist, care, în timpurile apocaliptice, vor fi împinși de Satan împotriva lui Israel și a lui Dumnezeu.

Balaam, care încă de pe acum a reușit să ajungă acolo unde voia, ar mai fi dorit, în prezent, să-L determine pe Dumnezeu să pronunțe exact ceea ce dorea el să spună. Dar fără voia lui, spre marea mânie a lui Balac, cele patru discursuri cu multe sentințe ale sale sunt transformate în binecuvântări glorioase. Acesta este și efectul acuzațiilor pe care Satan le aduce și astăzi împotriva răscumpăraților Domnului (Ap. 12.10). După cum ne învață istoria lui Iov, Dumnezeu permite astfel de atacuri, pentru a le întoarce spre binele alor Săi. Și remarcăm că totul se petrece pe munte fără știrea poporului din câmpie; acesta nu cunoaște nici intențiile fatale ale vrăjmașului, nici modul în care le zădărnicește Dumnezeu. „Un popor care va locui deoparte” (v. 9) – aceasta este cea dintâi caracteristică a lui Israel, și anume de a fi un popor pus deoparte pentru Dumnezeu. Și aceasta este valabil atât pentru Biserica adevărată, cât și pentru fiecare credincios. Creștinul este din punct de vedere moral despărțit de o lume sub incidența judecății. Este pus deoparte pentru Domnul. „Sfârșitul meu să fie ca al lor!” – își urează Balaam în încheiere (v.10 sf), însă pentru a muri „de moartea celor drepți”, trebuia să fi trăit asemenea lor. Dar Balaam, ca mulți alții, este un ipocrit, încercând să slujească la doi stăpâni. El mărturisește frica de Domnul, oferă numărul perfect de jertfe, însă în tot acest timp ascultă numai de poftele inimii lui.

„Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă?” (Romani 8.33, 34). Râzând de acuzator, Domnul îl împuternicește pe Balaam să declare de pe vârful muntelui că „El n-a zărit nelegiuire în Iacov și n-a văzut răutate în Israel” (v. 21). Citind acest verset nu putem să nu ne întrebăm cum poate Dumnezeu afirma ceva care în mod evident este contrazis de fapte. A uitat El oare murmurele, poftele, idolatria, răzvrătirea? Versetul 23 ne oferă răspunsul: „La timpul său se va zice despre Iacov și despre Israel: «Ce a lucrat Dumnezeu!»» În timp ce poporul se acoperea de vină în pustiu, Domnul împlinea lucrarea necesară pentru a-i face potrivii să intre în țară. El Se ocupase de toate păcatele alor Săi, dându-le jertfele, preoția, șarpele de aramă, toate imagini ale lucrării Domnului Isus. Așa că, dacă Dumnezeu vorbește astfel, nu este pentru că El nu-și aduce aminte, nici pentru că trece cu vederea răul din indulgență, ci pentru că, privind spre poporul Său, vede lucrarea Sa. El are necurmat înaintea ochilor lucrarea Fiului Său și nu ar fi credincios și drept pentru acest Salvator desăvârșit dacă le-ar fi imputat cel mai mic lucru celor pe care Isus i-a spălat în sângele Său (1 Ioan 1.9).

Pentru a-și rosti cea de-a treia profeție, Balaam n-a mai mers, „ca în alte dăți, să-l întâmpine cu descântece” (v. 1). Om datat spiritismului (instrumentul obișnuit al demonilor), este constrâns să rostească prezicerea pe care Dumnezeu i-o pune în gură. Și cu cât mai mult se încăpățânează Balaam, cu atât mai binecuvântat va fi poporul. Versetul 5 constată nu numai absența fărădelegii în Iacov (harul), ci și admirabila frumusețe a corturilor lui Israel (gloria). În mijlocul acestor corturi se înălța cel al Domnului Însuși, locuința gloriei Sale, astfel încât întreaga tabără era făcută părtaşă acestei glorii. Biserica este încă în pustiu, dar Dumnezeu deja o vede în lumina relației glorioase cu Fiul Său preaiubit. Este Mireasa lui Hristos, îmbrăcată în ochii Săi în toate perfecțiunile Mirelui divin. Dumnezeu ne cheamă să privim Adunarea, și pe fiecare frate sau soră în mod individual, „de pe vârful stâncilor” (23.9), cum s-ar spune, în același fel în care El Însuși îi privește din cer. Vom avea atunci o altă imagine a lor. Vom vedea strălucind frumusețea veșmintelor îndreptățirii cu care Domnul i-a îmbrăcat pe ai Săi. Vom observa la ei reflectarea gloriilor lui Isus. Iar dacă sunt unele subiecte de întristare, pe care nu putem să nu le observăm, aceasta va fi încă o ocazie de a admira grandoarea răbdării și a iertării divine.

Această ultimă profeție a ghicitorului Balaam începe de fapt cu o prezicere despre el însuși. Cât de iresponsabil este acest om! Potrivit propriilor sale declarații, el aude cuvintele lui Dumnezeu; cunoaște știința Celui Preaînalt; vede viziunea Celui Atotputernic! ... Mulți așa-ziși creștini vor spune: „Doamne, Doamne, nu în Numele Tău am profețit ...?” (Matei 7.22, 23). Dar vor avea soarta lui Balaam, deoarece cunoașterea adevărurilor scripturistice nu a avut nici un efect asupra conștiinței lor. A avea „ochii deschiși” (v.16) pentru a-L vedea pe Isus, „dar nu acum” și „nu de aproape” (v. 17), ce viitor tragic! Este partea bogatului din parabolă să contemple din chinuri fericirea celor aleși (Luca 16). „Orice ochi îl va vedea” (Apocalipsa 1.7), dar nu toți în aceleași condiții. Când și cum îl veți vedea voi pe Domnul? În fața omului „care cade” (v.16) se derulează întreaga panoramă profetică. „O Stea” (v.17) strălucitoare îl luminează: Hristos, Împăratul gloriei. Apariția Lui va corespunde judecării națiunilor în vecinate lui Israel: în primul rând a lui Moab însuși. Domnul Isus este această splendidă Stea de dimineată, anunțând zorii zilei (Apocalipsa 2.28; 22.16 sf). Încă nevăzut de lume, El a răsărit deja în inimile celor răscumpărați (2 Petru 1.19 sf).

Pentru a înțelege ce se întâmplă acum, trebuie să așteptăm cap. 31.16. Vom afla de acolo că în duhul lui Balaam, care și-a văzut pierdută mult-dorita recompensă, a încolțit o idee diabolică. El însuși anunțase că Dumnezeu „n-a zărit nelegiuire în Iacov și n-a văzut răutate în Israel” (23.21). Dacă aceasta n-o să țină – și-a zis el – atunci voi face poporul să păcătuiască! În felul acesta, DOMNUL va fi mai obligat să-i blesteme. Este un popor care trebuie să locuiască deoparte? (cap. 23.9). Să-l incităm să se amestece cu alte națiuni! Astfel „Balaam ... l-a învățat pe Balac să arunce o cursă (sau: o piatră de poticnire) înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce cele jertfite idolilor și să curvească” (Apocalipsa 2.14).

Aceste sumbre uneltiri au ca rezultat trista și umilitoarea alipire de Baal-Peor. Prin urmare, invitațiile lumii sunt mult mai de temut decât blestemele ei! Poporul cade în cursa întinsă de Moab și de aliatul lui, Madian. A fost necesar zelul lui Fineas pentru a abate mânia DOMNULUI și pentru a opri urgia. Atitudinea lui este imediat răsplătită, ceea ce ne arată cât de plăcut îi este Domnului să vadă un tânăr sau o tânără care, în mijlocul prăbușirii generale a standardelor morale, și-a păstrat viața curată și a știut să ia cu curaj poziție pentru El.

Trecuseră patruzeci de ani de la numărătoarea din capitolul 1. Domnul cere să se facă o nouă numărătoare, de data aceasta pe familii, a capetelor „întregii adunări a fiilor lui Israel”. O comparare a celor două recensăminte, de la începutul și de la sfârșitul călătoriei prin pustiu, scoate în evidență consecințele dezastruoase și iremediabile ale faptelor comise. Seminția lui Simeon, mai vinovată decât celelalte în chestiunea cu Baal-Peor, a fost decimată (25.14). Acest fapt va conduce și la o micșorare proporțională a moștenirii lor în Canaan, după instrucțiunile date lui Moise: „... celor mai puțini să le dai mai mică moștenire” (v.54). Acest adevăr ne spune tuturor că o umblare în slăbiciune antrenează pentru creștin o pierdere eternă și poate privarea de „cunună” (Apocalipsa 3.11). De la Ruben până la Neftali,

numărătoarea s-a făcut în aceeași ordine ca și prima dată, după steagurile semințiilor (cap. 2). Faptul că totalul este aproape același (v.51; 1.46) demonstrează puterea harului lui Dumnezeu care s-a îngrijit de această imensă armată de șase sute de mii de oameni, fără a socoti femeile și copiii, în timpul celor patruzeci de ani în pustiu. Dumnezeu n-a fost niciodată depășit de nevoile alor Săi și El va avea aceeași grijă de fiecare dintre noi până în ultima noastră zi aici, jos.

Ieri am observat că în numărtoare erau incluși numai bărbații. Iată totuși câteva femei cărora li se dedică aici un întreg paragraf și, mai apoi, întreg capitolul 36. Ce era atât de remarcabil la aceste cinci fiice ale lui Țelofhad, ca să se spună atâta despre ele? Putem socoti că au fost foarte curajoase când au îndrăznit să se înfățișeze înaintea lui Moise, a lui Eleazar, a căpeteniilor și a întregii adunări pentru a reclama o parte de moștenire. Să fie oare murmure ca cele pe care le-am auzit adesea în mijlocul poporului? Cu siguranță nu! Murmurele exprimau regretul pentru ceea ce a fost lăsat în urmă, Egipt, pe când cererea acestor femei era dictată de atașamentul pentru ceea ce le stătea înaintea: țara promisiunii. De aceea Însuși Domnul le-o aprobă din toată inima. Răspunzându-i lui Moise, cel care „a adus cauza lor” înaintea Lui, El declară: „Fiicele lui Țelofhad vorbesc drept” (v. 5, 6). Ce exemplu dau ele celor dintre noi care au avut părinți creștini! Să ne întrebăm dacă „moștenirea părinților noștri”, cea pe care generațiile anterioare au așteptat-o cu entuziasm, are aceeași atracție și același preț pentru inima noastră (comp. cu 1 Împărați 21.3).

Domnul stă acum de vorbă cu slujitorul Său, Moise, aflat la sfârșitul carierei sale. Din cauza greșelii comise la apele Meriba, lui Moise nu i se va permite să ducă poporul în țară. Ceea ce îl îngrijorează mai degrabă pe omul lui Dumnezeu este că Israel ar putea rămâne fără conducător. În loc să se gândească la sine, el mijlocește încă o dată pentru popor, cerând ca ei să nu ajungă „ca niște oi care n-au păstor” (v.17). Același gând preocupa și inima Domnului Isus. Îl vedem în Matei 9.36 încărcat de compasiune pentru mulțimile care-L înconjurau, „pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi fără păstor”. Totuși, nu era în mijlocul lor chiar El, Bunul Păstor? ... Dar ei nu L-au dorit. Răspunzând cererii lui Moise, Domnul îl desemnează pe Iosua, „bărbat în care este Duhul” (v. 18). Din interiorul cortului, acesta a învățat chiar din tinerețe să-L cunoască pe Domnul (Exod 33.11). A împlinit mai târziu cu credincioșie o misiune de mare încredere: cercetarea țării. În sfârșit, ca și Moise, Iosua a fost format timp de patruzeci de ani în școala pustiei – lunga școală a răbdării. Numai atunci Dumnezeu l-a chemat pentru slujba pe care i-o pregătise: introducerea poporului în Canaan.

În capitolele 28 și 29, jertfele nu sunt clasificate după semnificația lor, ci în funcție de situațiile în care trebuia aduse. Să exersăm, iubiți copii ai lui Dumnezeu, ca să facem din orice împrejurare o ocazie de a aduce mulțumiri (1 Tesaloniceni 5.18). Capitolul 29 se ocupă cu jertfele din luna a șaptea și, începând cu v. 12, constatăm din zi în zi o diminuare a numărului taurilor aduși ca jertfă. Aceasta sugerează perioadele din viața noastră în timpul cărora persoana lui Isus, dacă nu suntem atenți, își poate pierde, puțin câte puțin, valoarea pe care o are pentru sufletele noastre. Capitolul 29 își va avea împlinirea profetică în timpul împărăției de o mie de ani. Atunci mulți se vor supune de nevoie autorității Domnului Isus Hristos (Psalmul 18.44), astfel că declinul general al aprecierii gloriilor lui Hristos va culmina cu revolta finală a lui Gog și a lui Magog (Apocalipsa 20.7 ...). Să observăm contrastul dintre locul ocupat de arderea-de-tot (treisprezece tauri, paisprezece miei ...) și cel al jertfei pentru păcat: un singur țap. Accentul este pus de fapt pe deplina și neconținută satisfacție pe care Dumnezeu o găsește în Hristos: El este jertfa Lui, pâinea Lui, mireasma plăcută Lui (28.2).

După jertfele obligatorii din capitolele 28 și 29, găsim aici jurămintele prin care cineva se angaja spontan față de Domnul. Un bărbat, odată ce făcea un jurământ, trebuia neapărat să-l îndeplinească; aceasta însemna să-și plătească sau să-și achite jurămintele (Psalmul 22.25; 116.14, 18). O femeie nu era la fel de responsabilă dacă trăia la tatăl ei sau cu soțul ei. Aceștia aveau dreptul să anuleze jurămintele cu care nu erau de acord. Capitolul acesta amintește de îngâmfarea cu care poporul Israel s-a situat singur sub Lege, angajându-se să facă tot ce spusese Dumnezeu. „Mai bine este să nu promiți – sfătuiește Ecclesiastul – decât să promiți și să nu îndeplinești” (Ecl. 5.5). Într-o manieră generală, cât de important este ca tot ce decidem noi să poată fi ratificat în cer, aprobat de Domnul! Iacov ne învață să punem toate planurile noastre sub rezerva: „Dacă Domnul va vrea și vom trăi, vom face și aceasta sau aceea” (Iacov 4.15). Și cu privire la jurămintele menționate în v. 3, același scriitor îndeamnă: „Nu jurați nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun alt jurământ; ci «da» al vostru să fie «da» și «nu» al vostru să fie «nu» ...” (Iacov 5.12; vezi și Matei 5.33-37).

Instigate de Balaam, femeile moabite și madianite l-au atras pe Israel să se închine la idoli lor. A sunat ceasul pedepsirii. Răzbunarea asupra madianiților este nemiloasă: națiunea aceasta este aproape toată nimicită – imagine pentru noi a grabei cu care suntem chemați să „tăiem” și să „scoatem” din mijlocul nostru toate pietrele de poticnire (citiți Matei 5.27-30). De exemplu, dacă simțim că o anumită tovarășie ne pune sufletul în pericol, să nu ezităm să o rupem, indiferent ce ar putea gândi unii. Versetele 25-54 sugerează rezultatele îmbucurătoare pe care le putem aștepta „exterminând” cele ce pot fi curse pentru sufletele noastre. Departele de a ne sărăci (nici un luptător nu lipsea – v. 49), aceasta aduce un mare câștig spiritual în folosul întregii adunări (v. 27) și de care are parte și Dumnezeu prin recunoștință și mulțumire. Balaam este și el trecut sub ascuțișul sabiei (v. 8). N-a cunoscut „moartea celor drepti” (23.10) și nu s-a bucurat mult timp de recompensa în schimbul căreia și-a vândut sufletul. Așa sfârșește o cale perversă, o cale care duce la pieire. „Căci ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul?” (Matei 16.26).

Ajunși la hotarul Canaanului, fiii lui Ruben și ai lui Gad se prezintă înaintea lui Moise și a căpeteniilor cu o cerere tristă: „Nu ne trece peste Iordan” (v. 5)! Indignat, Moise se gândește imediat la Cades-Barnea, cu patruzeci de ani în urmă. Nu cumva încă o dată necredința, teama de uriași și de cetățile întărite le determină pe aceste seminții să dea înapoi? Nu! Ci un alt motiv neașteptat: vitele lor! Victoria asupra madianiților le-a asigurat o captură bogată (cap. 31). Ruben și Gad au profitat și ei de aceasta; turmele lor sunt în prezent „o foarte mare mulțime”. De aceea ochii li se opresc asupra pășunilor grase din țara Galaad în care poposesc și în care doresc să se așeze în ea. Pentru ei, instalarea imediată în condiții avantajoase și confortabile conta mai mult decât țara promisă de Domnul. Mulți creștini sunt la fel, nu știm noi aceasta? Fără îndoială că sunt mântuiți; fac parte din poporul lui Dumnezeu. Dar îndeletnicirile vieții cotidiene îi interesează mai mult decât eternitatea. Ei au un creștinism pământesc, o inimă împărțită. Pentru ei, cerul nu are o valoare actuală. Oare aceasta nu arată cât de firav este atașamentul lor față de Cel care Se află acolo?

Oferindu-se să-și ajute frații să cucerească țara Canaanului, fiii lui Ruben și ai lui Gad dau dovadă de zel, de curaj și chiar de dezinteres. Toate acestea nu pot ține loc, în ochii Domnului, de dragostea pentru El și pentru țara pe care a dăruit-o. Războinicii din cele două seminții vor cunoaște țara promisiunii. Vor trece Iordanul pentru a-și ajuta frații. Dar soțiile și copiii lor nu vor intra în ea. Din cauza greșelii lor, acești micuți nu se vor bucura de promisiunea Domnului (14.31). Ne amintim că odinioară faraon a fost cel care a încercat să-i împiedice pe prunci să părăsească Egiptul (Exod 10.10-11). De data aceasta, cei care ridică obstacole în calea sosirii lor în Canaan sunt chiar părinții lor. „Lăsați

copilașii să vină la Mine” – spune cu mâhnire Domnul Isus –: „nu-i opriți” (Marcu 10.14). Există, din nefericire, multe mijloace de a opri un copil să vină la Isus! În pășunile grase ale Galaadului, turmele vor prospera, cu siguranță. Dar, pe de altă parte, familiile aveau să decadă, așa cum o va dovedi istoria ulterioară a acestor seminții. Dragi prieteni, ce este mai important? Prosperitatea afacerilor noastre, sau cea a sufletului nostru? Acestea două sunt departe de a merge totdeauna împreună.

Odată ajunși la hotarul țării, Moise și fiii lui Israel sunt invitați să facă o incursiune în trecut, să-și poarte privirile în urma lor. Ce drum au străbătut de la marea noapte a Paștelui! Alături de etape fericite și chiar glorioase – Pi-Hahiroț și trecerea Mării Roșii, Elim cu izvoarele și palmierii lui – unele nume au răsunet trist: Sin cu murmurele lui, Refidim cu certurile din el, Sinai cu vițelul de aur, Chibrot-Hataava cu poftele și cu tristul episod al prepelițelor ... Acestea jalonează în mod mizerabil traversarea pustiei, ca atâtea alte lecții necesare pentru a-l învăța pe Israel – și pe fiecare dintre noi – să-și cunoască inima, puțin câte puțin. Fără îndoială că poporul ar fi dorit să șteargă din itinerarul său unele din aceste nume. Moise ar fi avut motive personale să pună sub tăcere Cades, cu apele Meriba. Ei bine, aceasta nu este posibil! Nu putem face să dispară greșelile din trecut, nici să mergem înapoi pentru a re trăi măcar o oră din viața noastră. Dar ceea ce putem face este să ne amintim de lecțiile pe care le-am învățat pe drum, de răbdarea cu care am fost suportați și de îndurarea Celui care ne-a iertat totul.

Vântul deșertului a șters de mult timp orice urmă a lungii călătorii. Dar în cartea lui Dumnezeu, fiecare pas a fost înregistrat: „Și au plecat și au așezat tăbăra ..., și au plecat și au așezat tabăra ...”. Câteva versete citite în grabă sunt rezumatul a patruzeci de ani și a tot atâtor etape, dintre care multe sunt numai amintite aici. Dar, deși nu știm mai multe despre acestea, Dumnezeu a ținut să le înscrie în Sfânta Lui Carte tocmai pentru a ne reaminti acest emoționant verset: „Nu vede El căile mele și nu-mi numără El toți pașii?” (Iov 31.4). Și nouă, trecerea timpului ne-a șters din amintire cea mai mare parte a trecutului nostru. Am putea noi oare să spunem ce am făcut ieri fără să uităm nimic? Domnul însă a înregistrat totul. Nimic nu l-a scăpat, ca și cum ar fi făcut un film al întregii noastre vieți, fără nici o tăietură. Atunci, la „scaunul de judecată al lui Hristos” (2 Corinteni 5.10), acest film va fi derulat sub ochii noștri în lumina deplină a lui Dumnezeu. Ce gând deosebit de serios! Dacă aceasta ar fi acum, nici unul dintre noi nu ar rezista. Dar alături de Isus nu vom cunoaște nici rușinea, nici teama de judecată. Nu va fi loc decât pentru sentimentul inexprimabil al grandorii harului Său, sursă a unei adorări eterne.

După ce a privit înapoi împreună cu Israel, Domnul i-a invitat să-și îndrepte privirile înainte, spre ținta lungii lor călătorii. Unele persoane sunt preocupate fără încetare de trecut. Regretă una sau alta sau chiar se laudă cu ceea ce ele au făcut. Ceea ce trebuie să-l preocupe pe cel credincios este ce a făcut Dumnezeu. El poate da în inima lui mii de răspunsuri la întrebarea lui Balaam: „Ce a lucrat Dumnezeu?” (23.23). Dar în același timp privește înainte, spre patria lui. Hotarele moștenirii lui Israel au fost trasate de aceeași mână divină care le-a dirijat și călătoria. Pentru noi, copiii lui Dumnezeu, a fost pregătită casa Tatălui. Domnul nu lasă nici o îndoială în această privință. Dacă ar fi fost altfel, El ne-ar fi spus. Sunt multe locuințe în casa Tatălui, unde Domnul Isus S-a dus să ne pregătească un loc (Ioan 14.2). Domnul i-a schițat lui Israel numai conturul, granițele țării sale. Și creștinul, de partea sa, abia dacă cunoaște ceva despre țara lui. Biblia nu ne descrie cerul. Dar ce știm despre el ne este îndeajuns. Este casa Tatălui, a Tatălui nostru. Domnul Isus este acolo și noi vom fi pentru totdeauna cu El.

În această țară a Canaanului, în hotarele care tocmai fuseseră trasate, fiecare seminție își va primi partea sa, cu excepția fiilor lui Levi. Așa cum profețise Iacov, aceștia aveau să fie împrăștiați în Israel din cauza purtării rele a tatălui lor, Levi (Geneza 49.7). Dar, prin harul lui Dumnezeu, această pedeapsă va fi transformată în binecuvântare. Patruzeci și opt de cetăți răspândite în tot Israelul vor fi atribuite fiilor lui Levi. Fiecare seminție va trebui să le dea ceva, proporțional cu moștenirea ei. Astfel acești leviți, slujitori ai Domnului și ai fraților lor, care aveau în special misiunea de a fi învățători ai legii, vor fi determinați, prin împrăștierea lor, să-și exercite slujba în folosul întregului popor. Urmează problema cetăților de scăpare pentru ucigaș. Legea cerea cu strictețe sânge pentru sânge, fie că a fost vărsat cu intenție, din ură, fie, din contră, fără intenție. Pentru a rezolva acest caz, când sângele era vărsat neintenționat, odată cu Legea, Domnul a făcut o promisiune (citiți Exod 21.12, 13). Se angajase să asigure un adăpost unde cel răspunzător de moartea altuia avea permisiunea să fugă pentru a-și salva viața. Frumoasă ilustrație a refugului pe care Dumnezeu îl oferă păcătosului vinovat și care ne amintește că „Hristos este sfârșit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede” (Romani 10.4).

Sub aspect profetic, cetatea de scăpare pentru ucigaș adăpostește poporul evreu care l-a răstignit pe Mesia fără a realiza crima pe care o comitea (Luca 23.34). De atunci, în mod providențial, Dumnezeu i-a ținut departe de moștenirea lor, până la sfârșitul dispensațiunii actuale, adică atât timp cât Hristos este Preot după rânduiala lui Aaron. De fapt, întreaga rasă umană este vinovată de moartea Fiului lui Dumnezeu. Dar, prin îndurarea Lui infinită, Dumnezeu a oferit omului un adăpost de mânia Sa și acest adăpost nu este altul decât Însăși Victima. Isus este Cel care „ne scapă de mânia care vine” (1 Tesaloniceni 1.10). Simbolizat în acest capitol atât prin victimă cât și prin cetatea de scăpare, Hristos este reprezentat, în al treilea mod, prin Marele Preot, a cărui moarte marca momentul întoarcerii (ucigașului) la moștenirea lui în deplină siguranță (v. 28). Versetul 31 afirmă că nici o răscumpărare, oricât de mare ar fi fost, nu putea rezolva problema ucigașului în locul mijlocului de salvare pe care îl pregătise Domnul. Nici argintul, nici aurul (1 Petru 1.18) și nici un fel de lucrări (Efeseni 2.9) nu pot înlocui adăpostul pe care păcătosul îl găsește în Isus Hristos. „În nimeni altul nu este mântuire ...” (Fapte 4.12).

Din nou le întâlnim pe cele cinci fiice ale lui Ielofhad, pe care le cunoaștem deja. De data aceasta însă căpeteniile lui Manase vin la Moise și la mai-marii poporului pentru a vorbi despre această problemă a moștenirii, aparent fără mare importanță. Despre ce era vorba? Fiecare seminție avea să aibă teritoriul ei. Dar în cazuri ca cel de față, când o femeie își primea partea, căsătoria ei cu un bărbat din altă seminție ar fi făcut ca moștenirea ei să treacă la seminția soțului. Aceasta n-ar fi trebuit să se întâmple. Moise rezolvă cauza cu autoritate de la Domnul. Căsătoriile se vor face între persoane din aceeași seminție. Tineri și tinere care sunteți ai Domnului, această învățătură vă privește pe voi! Căsătoria poate să vă facă să vă pierdeți bucuria moștenirii voastre cerești. Dacă cel sau cea cu care gândiți să vă căsătoriți într-o zi nu are parte în moștenirea voastră, nu vă angajați sub nici un motiv pe o asemenea cale! Este remarcabil că această carte a pustiei se încheie cu o asemenea notă, privind moștenirea. De fapt Iordanul nu fusese încă trecut. Nu aveau ei destul timp pentru a gândi la aceasta? Gândul lui Dumnezeu nu este așa. El ne spune încă de acum despre patria noastră cerească, pentru că dorește ca inimile noastre să se ocupe cu ea.

[clickbible.org](http://clickbible.org)